

la dona de blau

SARA CAPILLA

COL·LEGI LA FLORIDA

6è DE PRIMÀRIA

Biblioteques de L'H
La Florida

R. 45

Soc Cristal i explicar la meua història.

Era un dilluns, 2 de desembre i començava el fred. Vaig anar al col·legi i tot anava molt bé, em vaig seure amb la meua amiga Stephanie a classe i posarem atenció. Ens tocava matemàtiques i quan correguem de sobte vaig aparèixer en un lloc molt gran, tot era blau i brillava molt, era preciós. Estava ple de pedres precioses, vaig veure una figura blava però no podia identificar-la, ho veia tot borros i no podia veure amb claretat. De sobte vaig tornar a classe, tot estava com si no haguessin passat res.

- Estas bé Cristal?

- No ho sé, de sobte vaig aparèixer en un lloc estrany i...

- Cristal, Stephanie, fora de classe!

Vam sortir a fora, jo no sabia que havia passat.

Quan vaig arribar a casa meua vaig explicar tot el que havia passat a la meua mare i va dir que oblidara tot, que segurament em vaig dormir a classe. Jo vaig decidir investigar sobre aquest tema però al no trobar res vaig fer el que va dir la meua mare.

Durant tota la setmana no em va tornar a passar i vaig creure les paraules de la meua mare, que era un somni. Va arribar dissabte, era de nit i ja anava a dormir però va tornar. Aquesta vegada no estava la figura estranya que vaig veure. Mentre's observava va aparèixer la figura.

- Erna, ja t'he dit que no entres,

- Espera, una humana?

- On estàs i quin és aquest lloc?

- Vene amb mi, això ja t'ho diré després.

- Però, no puc veure bé...

- De moment, és millor així.

Mentre's passava tot això, a la realitat era molt diferent. La meua mare em va trobar en el llit i no despertava. Em va portar a l'hospital i van dir que estava en un coma i no sabien quant duraria. Tots els coneguts i familiars meus estaven molt tristos, també Stephanie, la meua millor amiga. En el lloc on estava el temps era molt més lent que a la realitat i semblava que això durava anys.

Vam començar a caminhar i no sabia on em portava i Ella no parlava amb mi i jo estava desorientada, l'únic que veia eren pedres precieuses com diamants, maragdes, rubís etc. Vam arribar a un lloc molt bonic, ple de plantes i arbres, tot tipus de vegetació. Hi havia uns forats a la terra i podia veure que sortia llum, però no la normal, aquesta es notava que era diferent, era màgica. Vaig veure a dins del forat i semblava que no havia un sol. Vaig observar el lloc, hi havia insectes i animals mamífers molt bonics i em vaig apropar. Mentre's acariciava un d'ells la figura em va agafar com si jo fos una ploma lleugera i vam anar a dins d'un dels forats. Jo vaig començar a cridar però mentre's més baixava, més veia com de bonic era. Hi havia més forats on vivien animals màgics que vivien en pau i tranquil·litat i al veure això vaig deixar de cridar però encara tenia molta por i cridava per dins.

Quina por!

De sobte vam aparèixer en un altre lloc i vam sentir un marceig. La figura blava estava parlant amb altre ésser que no podia veure bé i parlaven en una llengua estranya. Després hem va portar a l'habitació del príncipi.

- Ja pots fer que pugui veure millor?

I la vam veure. Era una dona d'un blau brillant, els cabells volcians i era preciosa, era com un ésser de llum, tenia uns ulls brillants blaus i era com un àngel.

- Em pots explicar que està passant?

- Això serà difícil de comprendre, soc la teva guardiana jo et protejo, i per un motiu desconegut has arribat a aquestes terres.

- Però, això són coses de fantasia inventades.

- Doncs no, la meua companya Erina i jo t'ajudarem a tornar i tornaràs a tenir una vida normal. Va aparèixer una altra figura, era semblant a la primera, només que aquesta era rosa.

- Soc Erina, he portat una disfressa perquè no s'entenci de que ets humana.

Em vam posar la disfressa que era una mica estranya i era incòmoda. Van sortir a fora i tot estava ple de criatures estranyes com si fos un somni.

- Això es preciosa!

- Sí, també hi han fades i altres éssers màgics, Diamant ha vist molts d'aquests éssers per fer missions.

- Qui es Diamant?

- No ho saps? És ella, la teua guardiana.

- Doncs és un nom molt bonic.

- Gràcies.

- Una cosa, si no t'és importa, em poden explicar coses sobre aquest lloc?

- És clar que t'explicaré, necessites saber coses bàsiques per guiar-te.

Diamant no va dir res, era molt seria, en canvi Erina va acceptar a l'instant.

- Hi han molts tipus d'éssers màgics, Diamant i jo som guardianes d'humans i ens encarreguem de protegiu-vos. Les fades s'encarreguen dels més petits com vosaltres dir els nens i nenes. Cada ésser té la seua funció en les terres, poden ser la dels humans o la de altres. Millor intenta no parlar amb ningú, es nota quan és un humà.

- Moltes gràcies Erina!

Vam continuar amb el camí per tornar a la terra i tot anava molt bé fins que va aparèixer una ninfa del bosc fosc.

- Mireu quines trovem aquí, a les guardianes Diamant i Erina!

- Vés-t'hi ara, no volem problemes.

- Què és aquesta amiga vostra, es nova?

- A ella deixala Lluna!

- No et preocupis Erina, no farei res, a aquesta humana.

- Com ho saps?

- Oh, jo m'entero de tot.

Va desaparèixer i a Diamant se la veia molt preocupada al igual que Enna. Enna va començar a parlar.

- Ham d'anar amb enna, ella és molt petulosa i no viu que us faci més ni a tu ni a Diamant.
- No et preocupis Enna, som guardianes d'un gran nivell, no pasará res.

Vam continuar però es notava que Diamant estava preocupada, encara que no ho digués. Jo tenia curiositat de on anaven doncs vaig preguntar.

- On es suposa que anem?
- A l'arbre de la màgia, jo tinc la tarjeta de guardiana màgica i podrem entrar. Aquest arbre ens connecta amb el planeta Terra i així us ajudem.
- Diamant té la tarjeta ja que és guardiana ja molt més temps que jo, a mi em queden 1000 anys per aconseguir-la.

Ens van trobar amb molts éssers durant el camí, uns molt amables i altres no tant.

Per fi vam arribar a l'arbre de la màgia.

Era increïble, hi havia molta màgia que no es pot explicar. Hi havien moltes fades i nímfes que el cuidaven amb molt amor. Una cosa que no es sap molt és que les fades amaguen molt bé els secrets i al dir la meua situació ho van comprendre i no van dir a ningú. Estava a punt de tornar a casa quan de sobte va aparèixer la nimfa Lluna.

- No us deixareu anar tan fàcilment. Pensàveu que seria tan fàcil, i amb una humana?

Diamant i Enna es van posar davant meu i van preparar els seus poders. i Diamant em va dir:

- Corre Cristal! Nosaltres lluitarem amb ella. Jo no volia deixar-te lluitar soles llavors em vaig enfrontar.
- Que vols?
- Jo? Jo vull tenir tot el poder!
- I que faràs? Tots fundran por de tu i ningú t'estimarà.
- Això es mentida, tots m'estimaran.
- Després d'agafar els seus poders? No. Per favor, no tens que fer això, pots conviure, encara tens temps per fer-ho bé.
- Jo...

De sobte vam veure com màgia fosca va anar-se de Lluna i ella era diferent.

- Gràcies, la màgia fosca em tenia presa en l'interior però tu m'has salvat. Torna al teu lloc i portat aquest record màgic al teu món.

Diamant em va abraçar i em va acariciar el cap.

- Ets valent Cristal i ets una heroïna, t'estimare molt.
- Gràcies.
- Sempre estare amb tu.

Vaig despertar del coma però se' que ella sempre
estara amb mi.